Střípky obyčejných příběhů

Jana Holanová

Všem, kteří se rádi toulají snem i životem.

Obsah

Pauza pro velrybu	3
Dobrý pocit	5
Pět minut vášně	8
Kdo jsem	10

Pauza pro velrybu

Dneska jsem překonala všechny včerejšky a doufám, že i všechny zítřky. Celý den jsem byla docela v pohodě a před odchodem z práce mě rozhodí email. Obyčejný email, a to se vlastně nic podstatného ani hrozného nestalo.

Stačí trocha stresu a můj návrat domů dostál svému. Opět jsem vyžrala lednici.

Nebylo mi dobře na duši, tak jsem k tomu připojila i tělo, teď mi je hnusně úplně, fuj. Stres, pozdní návrat a únava. Moje nejhorší kombinace. Takže ne dle plánu kolagen, bylinkový čaj a půlhodina zklidnění a ponoření se do sebe.

Dnes jsem se vnořila do lednice. Zamýšlím se, proč se mi to pořád opakuje a jak to vlastně dneska začalo? No, nejdřív kousek čokolády, potom plátek šunky, zase čokoláda, potom jedna sušenka. Protože sedmdesáti procentní čokoláda byl slabý odvar. No a aby toho nebylo málo, tak ještě tři lžíce polévky. Aspoň že byla domácí. Nutno podotknout, že studená. Nebyl čas zdržovat se ohřevem.

Pokaždé, když se mi toto stane, se od určité doby snažím zastavit a zeptat se sama sebe, proč jím. Protože hlad to rozhodně není. Co tím vlastně supluji?

Tedy, snažím se na to bohužel přijít, až když už je mi špatně. Slibuji si, že už to neudělám, a že se budu snažit zastavit se a zjistit, proč si chci ubližovat. Ne že bych na toto moudro přišla sama, to ne, to jsem někde vyčetla nebo slyšela, už si nepamatuji.

A tak se zamýšlím i dneska, protože mé nafouklé břicho opravdu spokojené není.

Kombinace únavy, chybějící pozornost blízkého člověka, doteky? Myslím, že mi chybí doteky. Takové obyčejné, třeba jemné pohlazení. Nic zvláštního. To je vše, co mě napadá, a jelikož mě odpověď tedy nepotěšila, tak si dávám další sušenku.

„Bože, jsem marná, kam se tímto tempem dostanu. Čeho tím asi dosáhnu a komu tím prospěju?“

„Nevím.“

Možná si chci na trable stáří vybudovat pořádnou podsadu, jak jsem minule četla v knížce “Padesátka” od Lenky Kapsové, o ženách v přechodu, abych to všechno ustála. To by dávalo smysl. Snažím se o tu podsadu docela dost a pravidelně, vždyť kdo ví, jaké to stáří bude, že. Cestou z kuchyně do obýváku uvidím svůj obraz v zrcadle. Je dostatečně velké, abych mohla vidět všechny špeky. Raději jim budu říkat madla lásky z anglického love handle. Je to takové slaďoučké a libozvučné, nic hrozného by zatím člověk nečekal. A ono to trochu děsivé je.

Když přijdu blíž, tak ještě vidím tu šedivou cestičku ve vlasech. Zjevně cesta do stanice stáří. Doufám, že na ní potkám šmrnc. Dnes jsem ho tedy nezahlédla ani koutkem oka.

Hned mi napadne, jak jsem včera lektorce na hodině Karibského mixu na otázku, zda bychom chtěly ještě něco vysvětlit odpověděla, že ne. Ale že bych se chtěla vrátit o 20 let zpátky do dětství, a tam začít s tancováním. Jen co jsem to vyslovila, tak jsem si uvědomila, že do dětství bych se rozhodně nevrátila, jelikož by mi k tomu chybělo ještě dalších 20 let. Trochu mě to rozesmálo a trochu vyděsilo. Ten čas letí, ale co už, hlavně že mám sílu tančit.

Snad tu sílu budu mít až do konce.

Nevadí, jedeme dál. Jdu si vyčarovat nějaký lahodný salátek, aby to mé pěstování kvalitní podsady nepokračovalo nekontrolovaně.

Při hledání receptu, mě bohužel zastaví troška prokrastinace na facebooku.

Dnes už jsem porušila všechny zásady, psané i nepsané, tak ta jedna navíc už mě nezabije.

Ale když to teď čtu, tak myslím, že je dobře, že jsem sem zabloudila. Salát je zatím jenom v rýsujících se začátcích, ale toto je fakt zajímavé.

Nějaké fitko si do reklamy, která měla před létem přitáhnout potenciální zákaznice, dalo slogan: „Chceš být mořskou pannou nebo velrybou?“

Čtu dál, a nepopírám, že mě to trochu děsí.

Wow! Tak, lidem, aspoň některým ještě zbyl kousek rozumu. Někdo chytrý nelenil a do příběhu se vložil. A píše, že být takovou velrybou není vůbec špatné. Ba naopak. Velryba má krásný rodinný život a rozhodně nemá nouzi o ten sexuální. Má nejenom rodinu, ale i hodně přátel, miluje své děti a nemá prakticky žádné přirozené nepřátele. Umí zpívat. Je krásná, obrovská, milovaná a hlavně skutečná.

Oproti tomu mořské panny neexistují. A pokud si tedy z pohádky o mořské panně vybavuji správně, tak spíš lidi ničí, nebo se rozpouští v mořskou pěnu. Jsou sice krásné, ale jsou i milované? Když vlastně nejsou.

No tedy, já se rozhodně přidávám ke skupině velryb. Protože budu raději milovaná velryba než opuštěná nebo neexistující mořská panna.

A myslím, že než dodělám ten salátek, tak si klidně můžu dát kousek čokolády. Jelikož, teď už vím, že velryby mají krásný život, tak se o svou pěstěnou podsadu přestávám bát.

Buď, jak buď, třeba podvědomě činím kroky vstříc lepšímu životu.

Tak velrybám zdar a jejich rodinnému a sexuálnímu životu též.

Dobrý pocit

Ten pocit, když při pohledu do zrcadla nechci nic měnit, když se mi ten pohled dokonce líbí, to je chvíle, kdy jednoduše začíná super den.

Vzala jsem si růžové letní kalhoty a černý krajkový top. Nechápu, co pořád s tou růžovou, poslední dobou mám. Ani jako malá jsem ji nenosila. A později jsem se jí spíš vyhýbala. A teď, když už jsem mladá delší chvíli, teď jí přijdu na chuť? No co, no.

Když jsem se na růžový outfit zeptala nejlepší kamarádky a ségry, každé zvlášť samozřejmě, tak jsem dostala stejnou odpověď.

„No, vůbec mi na tobě nevadí."

Tak čekala jsem něco jiného. Jako například: „Super" nebo „Fantastické". Ale nevadí, když nevadí.

Rozhodnutá věnovat dnešní odpoledne sobě, jedu metrem a s dobrým pocitem, že mi to dnes sluší se přibližuji k Národnímu muzeu. Je tady výstava - "První dámy – móda a styl.".

Výstava je částečně interaktivní a modely Hany Benešové, to je opravdová první republika. A tu já můžu. Představuji si, jak otvírám její skříň a nevím, co si vybrat, protože se mi líbí úplně všechno. Ten námořnický styl a klobouky. Bože, to je něco. Venku je skoro 30 stupňů, i když je jenom konec května. A já prakticky v modelu Hany Benešové kráčím sebejistě a rozhoduji se, že po výstavě si rozhodně zasloužím chvilku v kavárně. Sednu si s kávou a zmrzlinou a budu si to užívat. S úsměvem se posouvám frontou, která mi dnes vůbec nevadí.

"Dobrý den, jednou, prosím."

"Normální nebo seniorské?"

"Pardon? Vypadám jako senior?"

"Mně je úplně jedno jak vypadáte."

"Tak jaký?!"

"Normální."

Tedy ten dobrý pocit, že mi to dneska sluší, mi vydržel přesně 38 minut. Tolik trvá cesta z domova až sem, aspoň, to tedy tvrdil Google, když jsem se zeptala před odchodem. Tak lepší než nic. Ale padla jsem až na dno té propasti. Odcházím s lístkem a v duchu si říkám, že mi to ta bába pěkně zkazila. Vím, že se nikdo nedívá, a že je to všem úplně jedno, ale já, mám pocit, že se dívají všichni. A že jsem v průběhu té otázky zestárla o sto let.

Je to neuvěřitelné, jak rychle je možné změnit náladu. Tento vývoj by mne rozhodně nenapadl. A to jsem se těšila, jak si budu zkoušet kloboučky prvních dam. Teď mám tedy chuť spíš se někam schovat, než se promenádovat v klobouku. Za turniketem na mě dýchne atmosféra prostoru a já

zapomínám na tu otrávenou paní, co se mě pokusila dostat. Plná jedu byla. Takže taková trochu jedubaba. Fuj, teď se chovám jako jedubaba sama. Naštěstí, ta první republika mě vtahuje a já, se dobrovolně nořím do její krásy a vše ostatní upadá do zapomnění.

Wow. Jsou ženy, které jsou stvořené pro krásu. A bohužel některým není přáno. Při pohledu na Martu, která se viditelně nechala inspirovat Hanou Benešovou, a i když také šila u Podolské, v tom salónu všech salónů, je vidět, že to samé nemusí být stejné. A vůbec si nemyslím, že je to kily. Jsou ženské, které ta kila umí nosit a jenom září. Marta tedy bohužel ne.

Je úžasné vidět model na figuríně a taky fotku původní majitelky ve stejné róbě v tom čase minulém. Co bylo zvěčněno zůstává, a ještě je tam něco víc. Kouzlo okamžiku a krása černobílé fotky.

Jsem u konce. Kostýmek nynější paní prezidentové je moc slušivý, i ta brož. A to brože, fakt nejsou můj šálek kávy.

Celé to bylo moc hezké. Je čas na zmrzlinu a kávu a vychutnat si všechny ty zážitky, tu energii, vnímat okamžik.

Nebo asi není. Zmrzlinu tady nevedou. Asi nepočítali s tím, že jsem ji měla v plánu.

Dobře, tak na co mám tedy chuť, když ne na zmrzlinu? Vybírám pohledem. Objednávám a jdu si sednout ven, je pořád krásně teplo. Počasí se zbláznilo, ale to mi teď vůbec nevadí.

Užívám si slunce a bohapusté nicnedělání.

Po chvilce mi přinesou krásně naservírovaný věneček a espresso. Vyfotím si kompozici mého dnešního odpoledne a se slovy: „pozdrav z výstavy“, posílám kamarádce. Po chvilce přiletí odpověď s otázkou: „Hezké, kde si užíváš?“

Když znovu otevřu okomentovanou fotku, tak si u té své fantastické kompozice věnečku a kávy uvědomím, že právě teď je to na seniorský lístek. Chybí jenom kamarádka s kloboučkem.

Před očima se mi hned objeví babičky s kloboučky na hlavě. Družně si povídající, ale kloboučky nesundávají, aby si nerozcuchaly účesy. Dámy každým coulem. Jenom doba se zrychlila a utekla jim.

Tak a dost marným myšlenkám. Vybírám knížku a pouštím se do prvního sousta.

„Hm, fakt dobrý. Není přeslazený, je čerstvý a chuť espressa mi pomáhá naladit se na lepší vlnu.“

Věk je jenom číslo, ať si myslí všichni, co chtěj.

Usměju se na kolemjdoucího číšníka, který mi úsměv opětuje a mile se ptá, zda mám ještě nějaké přání. Mile poděkuji, ale už si nic neobjednávám. Jenom si užívám. S úsměvem je každá chvíle krásnější. A co teprve celý život.

Po návratu domů svůj příběh se seniorským lístkem rozhořčeně sdílím a s očekáváním pochopení, zakončuji proslov otázkou: „No chápete?“

Odpověď přichází obratem: „A proč jsi neřekla, že jsi senior. Měla bys levnější lístek.“

„Aha.“, tak to mě fakt nenapadlo.

„Asi že jsem chtěla být krásná i bez slevy.“

„Vždyť ti to mohlo slušet i se slevou.“

„Se slevou?“

Je to mnou? Nebo nechápu, ale absolutně mužský svět?

Příště se nebudu dívat do zrcadla, ale do duše. Tam to snad vydrží dýl, ten dobrý pocit.

A taky bohyně nestárnou.

Pět minut vášně

Speed dating neboli pětiminutové rande. Bože, já, fakt nechápu, jak mě Kamila přesvědčila, že to bude boží. A prý, kdyby to nebylo ono, tak je to jenom pět minut. A to prý vydržím i já. Nevím, zda jsem naštvaná víc na ni nebo na sebe. Ale protože já přeci nevzdávám nic, co jsem slíbila, tak jdu. Blížím se pomalu. Ještě abych dorazila dřív, než je potřeba. Mám knížku, mobil a sluchátka, tak nechápu, čeho se bojím. I když nevím, k čemu bych to potřebovala, snad jenom kdyby nikdo jiný nedorazil. Jsem blázen. Ráno jsem si dokonce zmateně zalila kafe studenou vodou. Mé myšlenky pracují na tisíc procent a já vůbec nechápu, vždyť je to ale úplně jedno.

Ani nevím jak a kdo mne usadil, ale sedím. Asi mi pípla zpráva nebo. Ano je to zpráva, píše Kamča. Dojde mi to až po chvilce, no jasně, když píše, tak to asi bude něco… Ano něco, nedorazí, protože jí ráno nebylo dobře. Mně není dobře ani teď a stejně tady sedím.

„Dobrý den, já jsem Michal."

Podám mu ruku a v té chvíli si všimnu vytetované ptačí klícky na jeho ruce.

„Klára, těší mě."

Usměju se, na té mé je taky tetování. Ptáček. Všimne si taky. Vypráví o tom, co ho baví, že je tady poprvé. Potom už moc nevnímám, i když se snažím. Jsem jako obvykle ve své hlavě. A říkám si, že toto přece nemůže být náhoda. Pět minut uteče velmi rychle. Zdá se mi, že mezi námi něco vzniklo. Ruku podávám dalšímu, ale odpovídám jako robot. Moc nevnímám. Jak můžu, tak pohledem hledám Michala. Naše pohledy se propojí znovu a znovu. Opojí mne zvláštní jímavost.

„Ano, tak trochu píšu a ráda se toulám starým městem.", odpovídám

„A co vy?"

„Já, já jsem se těšil až bude dalších pět minut a budu sedět opět u tebe."

Usměju se.

„Proč ptačí klec?"

„Proč ne."

„Vlastně už ani nevím. Ale nějak jsem to kdysi musel mít. A už mi to zůstalo."

„A proč ten tvůj pták."

„Asi svoboda."

„A co láska?"

„Láska? No to se přece nevylučuje. Nebo, jak to myslíš?

Na odpověď si budu muset chvíli počkat. Je opět čas výměny. Někdy je chvíle, tak dlouhá, ale tyto chvilky mi přijdou krátké. Uvědomuji se, že se těším, až bude u mě.

Divné, vždyť ho vůbec neznám. I když mi připadá, že k sobě patříme. Po každém kolečku víc a víc.

Najednou je konec. Beru si kabát a slušně se loučím pohledem a posunkem se všemi kolem. Dveře se pomalu dovřou. Pípne mi zpráva. Kamila je nedočkavá, určitě chce vědět, jaké to bylo a zda jsem ještě naživu. Potutelně se usmívám a dívám se do mobilu.

„Nějaká dobrá zpráva?“ slyším otázku. Vůbec jsem si nevšimla, že mě doběhl.

„Rád jsem tě potkal. A taky bych byl rád, abys se mnou šla na kafe nebo na večeři? Co myslíš? Samozřejmě, když ti to bylo příjemné.“

„Já, no? Asi ano.“

To že mám ráda kavárnu, co nemá jméno, mu nestihnu říct. Hned, jak uslyší moje asi ano, tak říká: „Sejdeme se v pátek v osm ve Slávii.“

Podá mi ruku.

V tom stisku bylo všechno. Trochu ucuknu, jak mnou projede výboj. Usměju se.

„To jsem nečekala.“

„Tak, ahoj v pátek. Omlouvám se, ale hrozně spěchám.“

V tom výboji mi hlavou proběhl celý náš život. Z klícky ani nevím, jak se stala zlatá klec. Pozdní příchody. Jeho kariéra, pracovní večeře. Z malých lží, větší a velké. Výmluvy proč nebýt spolu. Úsměvy, co mají zachránit, vše, co vidět není. Otázky bez odpovědí. Klec ze zlata, ve které jsem byla uvězněná svým strachem, že bez něj nedokážu nic. Čím víc jsem se bála, tím víc dárků jsem dostávala. Asi omluva, za všechny křivdy, o kterých jsem nevěděla. Ale on ano. Království za přetvářku. Žila jsem s někým, kdo celý život hledal někoho jiného. Nebo možná hledal sám sebe, ale to už já se nedozvím.

V pátek v osm budu v kavárně, co hledá jméno. A nikde jinde.

Nic není náhoda.

Kdo jsem

Kdo jsem
a kdo ne.
Kolik rolí mám?
Co ve mě je?
Co ztrácím?
Co nechci přijmout.?
Co bojím se dát?

Kdo jsem
a kam mířím?
Beru s sebou všechno,
co mě tíží.
Nechci nic pustit.
Nic dát.
Proč chtěla jsem všechno.
I teď toužím,
a asi napořád.

Už zase,
V opojení, v noční kráse.
Zapomenu a toulám se časem.
Mám se ve svém příběhu,
Kde nezapomínám na něhu.

Vejdu do cizích dveří.
Zapomenu, že čas mi měří.
Vejdu tam,
Kde od života nic nečekám.
Co překvapit mě může?
Mráz i rozkvetlé růže.
Už nevím nic,
A přesto životu chci říct.
Ano, já chci víc

Beru s sebou svůj stín.
Bojím se i těším s ním.
Budeme se smát i brečet.
Někdy tiše v koutku klečet.
Svobodně dýchat,
Hříchů se zříkat.
I když někdy ne.
Nic není jenom opojné.

Poděkování

Mým nejbližším, že jsou mi vždy oporou, a že můžu být kým jsem.

A celému spisovatelskému cappuccinu za neutuchající podporu a laskavou přítomnost v mém spisovatelském bytí.

E-sbírku připravila a obálku navrhla: Jana Holanová

Ilustrace: Jana Holanová & Canva.com

Copyright © Jana Holanová, 2025

Všechna práva vyhrazená.

E-sbírka je ke stažení tady.

Jana pochází z malé vesničky na Východním Slovensku, ale nyní žije v Praze. I když ji život zavál do světa účetnictví a financí, miluje slova a ráda je čte i skládá do básniček a krátkých příběhů. Inspiraci sbírá na procházkách lesem, v kavárnách nebo poznáváním historie. Miluje svého psa, focení, vaření a drátování vánočních ozdob. Toulky, stejně jako psaní ji unáší do klidu. Všechny zmíněné vášně zaznamenává na svém blogu: https://janka-holan.cz/ nebo instagramu: @holan.jana